

У жалости сам за мојим Момчилом, мислио сам да мало починем од писања, мисли су ми на стотину страна, но вазда се нађе неко да их сабере и сађене, и хвала му на томе.

Наравно, није то какав добронамерни пластилац но један од оних јунака што се трсе иза лажних имена и туђих фотографија (Крста Зрнова, конкретно), вазда пувајући ћорцима из потаје беспамети и безобразја.

„Зашто, посрбице, не сахрани оца у Црној Гори, мада не верујем да би смео...“, питао ме је дични барјактар јада?

Сахранио сам оца уз мајку, није желео да их раздвајамо, мада је на праотачком гробљу на Црквинама било место за њега, но није важно где ће тело но куд ће душа..?

Мрско ми је било тада да отписујем несоју, па ево му сад посвећујем слово, свакоме од њих који ће смрћу морати да се доказују јер животом не могу!

Мој је Момчило са 37 година отишао из Црне Горе, неожењен и нескућен, није имао кад, толико година је робијао свој највећи грех- није се хтео звати никако до Србином, није се одрицао оца Илије, једног од официра војводе Павла Ђуришића, није дао на ћеда Мијаила, страдалника с Мојковца где су Срби уз видело наложених Бадњака јуришали да погину и васкрсну за свето српство!

Нисте му то могли опростити, ни праћеда Ђура, чукунћеда Божину...мајку Милеву од

славних Ракочевића, прађедовски савардак у Равнима и кулу у планини више Црквина, нити је од вас тражио и желео опрост, добри мој Момчило!

Да моли да му опростите што је Србин, као да је имао шта друго да буде?!

Није манастир Морача чакмара склепана преко ноћи- но је Црна Гора зидана камен по камен морачки!

Како је који камен додаван на манастир- тако је узростала Црна Гора, искушеница својих светиња, а не господар!

Нисте могли да му опростите крштеницу, крсну славу, понос, пркос, корен...а понајвише нисте могли Момчилу моме да опростите себе, живо вас је сећао ко сте, шта сте и чији сте!

Све сте узели што сте могли да дограбите: ливаде, шуме, стоку, коње...и све вам се отимало и бежало назада самохраној мајци са шесторо деце- није могло да се запати код вас, ви сте се коренили ланцима и букагијама, плитак је то корен, струли очас, а српство...

Узалуд сте га свакога дана пребијали у колашинској ОЗНИ да прошпија Србина у себи, тукли сте до крви да убијете Србина у вама, па залуд и то...

Он је и црн од батина био Србин, ви сте у цокулама и пендрецима били то што се постаје пребијањем детета које вас је толико сећало на ђедове!

Крвљу сте се покрштавали, својом крвљу!

Тукли сте јер нисте умели да објасните шта сте, он се и црн од батина враћао дому јер је знао ко је- он је трајао, ви сте имали рок трајања па сте толико журили да пендрецима покрстите...

И како смо ми то посрбице? Што сте крвнички тукли и зверски отимали? Кога да убијете, коме да отмете, шта да сакријете, ко да не проговори?

Посрбице да своје сте ђедове тукли у мојем Момчилу!

Ми куга Црне Горе а сађенута сена нам старија од вас?!

Посрбице с свукуд нам гробови по Црној Гори, а ви „правоверни“ а ни притку да посведочи за вас..?

Душа мојега Момчила је у Црној Гори, нисте успели да је убијете, но где је ваша..?

Пендрекот и цокулама сте се уписали у „људе“, још ОЗНА- шите, тукући бесно по ђедовима...

Шта ћете кад напослетку подврисну, а хоће?!

Где ћете се копат кад шаку земље своје „вере“ немате..?

(ИН4С)